

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1146/2025
23.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров, Зорице Булајић, Драгане Маринковић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље – противтужене АА из ..., чији је пуномоћник Милан Голубовић, адвокат из ..., против туженог – противтужиоца „ТЕРМОВЕНТ КОМЕРС“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Немања Новокмет, адвокат из ..., ради исплате и утврђења ништавости, одлучујући о ревизији туженог – противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1650/23 од 14.08.2024. године, у седници одржаној 23.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог - противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1650/23 од 14.08.2024. године, у делу којим је одбијена као неоснована жалба туженог – противтужиоца, потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 792/17 од 21.09.2022. године у ставовима првом, трећем и четвртном изреке и одбијен захтев за накнаду трошкова жалбеног поступка.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог – противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1650/23 од 14.08.2024. године, у делу којим је одбијена као неоснована жалба туженог – противтужиоца, потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 792/17 од 21.09.2022. године у ставовима првом, трећем и четвртном изреке и одбијен захтев за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 792/17 од 21.09.2022. године, ставом првим изреке тужени – противтужилац је обавезан да тужиљи – противтуженој исплати 1.127.760,00 динара са законском затезном каматом од 14.03.2017. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев преко досуђеног до траженог износа од 1.556.328,00 динара са споредним потраживањем. Ставом трећим изреке, одбијен је противтужбени захтев туженог – противтужиоца да се утврди ништавост тачке 18. Уговора о раду број .. од 12.12.2016. године као неоснован. Ставом четвртим изреке, тужени – противтужилац је обавезан да тужиљи противтуженој накнади парничне трошкове од 183.750,00 динара, са законском затезном каматом од

наступања услова за извршење до исплате. Ставом петим изреке, тужиља – противтужена је ослобођена плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1650/23 од 14.08.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиље – противтужене и туженог - противтужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем и четвртом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље – противтужене за накнаду трошкова поступка по жалби, а ставом трећим изреке, захтев туженог – противтужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у делу у ком није успео у спору, тужени је на основу члана 404. ЗПП изјавио посебну ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажна пресуда у побијаном делу заснована је на становишту да су тужиља, запослена и тужени, послодавац, у складу са правном природом и сврхом забране конкуренције предвиђене чланом 161. Закона о раду, чланом 18. уговора о раду од 12.12.2016. године забрану уговорили за период од две године након престанка радног односа тужиље код туженог, уз обавезу туженог да јој за сваки месец тог периода исплаћује накнаду у висини просечне зараде у Републици Србији. Оцењено је да тужени неосновано тражи утврђење ништавости ове уговорне клаузуле која је унета тек у четврти уговор о раду на одређено време који је закључио са тужиљом, имајући у виду врсту послова које је тужиља обављала и да се није користио уговором предвиђеним правом да тужиљу ослободи ове клаузуле.

Одлука суда у свакој конкретној ситуацији условљена је утврђеним чињеницама, па имајући у виду утврђено чињенично стање и разлоге на којима је заснована побијана пресуда, по оцени Врховног суда не постоји потреба за одлучивањем о изјављеној ревизији у сврху уједначавања судске праксе, нити постоје друга правна питања због којих би се о изјављеној ревизији одлучило као о посебној.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне по члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

У парницама из радних односа ревизија је по члану 441. ЗПП увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У имовинскоправним споровима из радног односа за дозвољеност ревизије меродаван је општи режим из члана 403. ЗПП. Ставом 3. овог члана закона прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 21.11.2017. године, а противтужба 28.03.2018. године. Вредност предмета спора побијаног дела пресуде је 1.127.760,00 динара и при меродавном курсу евра представља динарску противвредност 9.510 евра.

Како вредност предмета спора не прелази имовински цензус који омогућује изјављивање ревизије, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**